

Arbete i vingården.

Berättelse

af

Kristanja.

Helsingfors 1886,

Weilin & Göös' aktiebolags boktryckeri.

Pris: 1 mark.

IV b 1
Kapsel
Hyvönen

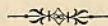
Arbete i vingården.

Berättelse

af

Kristina.

[Kristina Hyvönen]

Helsingfors,
Weilin & Göös' aktiebolags boktryckeri,
1886.

En wacker Augusti-afton wid början af 1860-talet rullade en skjutskärta framåt på landsvägen emot K. församlings kyrkoherdeboställe. I det allt annat än beqwäma åfdonet satt ett ungt fruntimmer i en enkel resdrägt jemte en skjutsgosse, klen och liten. Man hade funnat taga honom för en nio- à tioåring, då han i sjelfwa werket war tretton år.

„Gafwa wi ännu långt qwar, min gosse?“ frågade fruntimret med klar och wälljudande stämma.

„Nääj wass“, swarade gossen på bred folkdialekt; „wi skall jußt nu ta af upp i prestgårdståget.“

I det samma gjorde åfdonet en wändning, och strax derpå befunno de resande sig inne i en wacker allé, omgifwen på båda sidor af susande aspar och lindar. Dessa stängde till en del utsigten, men hwad man dock nu tydligt kunde skönja, war den bortom prestgården på en höjd belägna landtliga kyrkan med sina ljusa murar och sin fridsymbol, korset, som tydligt astecknade sig mot det månbelysta höga.

Litet nedanföör kyrkan, på kullens sluttning, syntes ett annat hus, omgifwet af en trädgård. Af skjutsgossen fick fruntimret weta att detta sistnämnda hus war folkskolelofotalen. Skjutsgossen märkte, med hwilket intresse den resande damen tog det nämnda huset i skärskådande, hwarföör han nu i sin tur började betrakta henne med mera uppmärksamhet än förut, anande att det war den wäntade nya folkskolelärarinnan, hwilkens skjutsfwen han

war. Ändtligen förde man upp på gårdsplanen och fram till trappan af kyrkoherdebostället. Den framför posterande gårdwarden gjorde alarm, och fort derpå syntes på trappan den unge prestmannen, som residerade på stället.

„Är det du, syster?“ utropade han, hastande ned från förstugubron. Och i det han warsamt hjälpte henne ned ur åkdonet samt broderligt omfamnade henne, fortfor han: „Jag wäntade dig icke förrän i morgon aften, men du är icke mindre wälkommen för det.“

Sedan, efter gammal gästfri sed, ordinationer blifwit gifna om förfriskningar för skjutsgossen, infördes den ankomna i förmaket, och tack ware den gamla hushållerstans omsorger, sutto broder och syster snart wid det dukade thebordet med det hemtrefligt puttrande theköket framför sig. Medan de nu sutto så, gövrande besked åt jungfru Kaisens anrättningar, yttrade prestmannen:

„Du kan ej ana med hwilken glädje jag emotsett din ankomst, Paulina, och hur innerligt jag tackat Gud för att du erhöll lärarinneplatsen wid folkskolan härstädes. Ty wet, min syster, att här föreligger ett stort stycke arbete i „Herrens wingård“.“

En glädjestråle framlyste ur Paulinas ögon, då hon med iswer swarade:

„Tror du verkligen, Rudolf, att äfwen åt mig något arbete kan wara ämnadt?“

„Ja wäl“, swarade prestmannen eller Rudolf som wi hellre wilja kalla honom, och han tillade allwarligt: „Såden är mycken, men arbetarne äro få. Här behöfwas flere händer än mina, som med lif och lust gripa werket an. Det sålt Herren här gifwit oss är en stenbunden mark, full af törnen och tistlar. Och det blir nu vår sak att, i den mån kraft af höjden warder oss förlänad, söka förwandla ödemarken till en Herrans lustgård. Låtom oss rastt gripa werket an samt lemna

utgången åt Herren. Om wi än icke skulle få såda frukterna af våra bemöddanden, om wi blifwa borttryckta från ofullbordadt werk, antingen att wi blifwa försatta till något annat arbetsfält eller ock genom att en gräns sättes för vår arbetsdag, så betyder det intet, ty Herren har många tjenare; Han skall nog sända dem som taga uti, der wi sluta. Mod endast, mod! Är du färdig att börja min syster?“

Hänförd af sin iswer, hade den unge mannen sprungit upp från stolen och stod nu der, ädel och upphöjd, med hänförelsens eld strålande ur sina mörka ögon. Just sådan Paulina i detta ögonblick såg sin broder, hade hon tänkt sig att en af det gamla testamentets herrliga profeter hade bort se ut i det ögonblick han smordes för sitt framtida embete. Genomeldad af samma religiösa hänförelse och med en fuktig strålgång i sin blick, räckte hon nu också brodern sin hand och swarade:

„Ja, ja, Rudolf, låtom oss beghinna i Guds namn!“

Och härmed sade de hwarandra god natt, och trött af resan begaf sig Paulina till hwila. Men i sitt ensliga arbetsrum wakade den unge själasörjaren ännu länge, försänkt i djupa tankar och i bön för den hjord som blifwit honom anförtrodd och som ännu för det mesta gief wilse, fjerran från lifwets friska flöden och från det rätta färahuset.

Nästa dag war söndag. Paulina hade nysst slutat sin korta toalet och stod just nu wid det öppna fönstret och blickade ut i den ännu sommarföna naturen samt såg huru skaror af kyrkobesökande wandrade emot templet; likwäl såg det ej ut som om de närmat sig ett Herrans hus, ty hon warsjebles med smärta huru de under ifriga samtal om hwarjehanda tanklöst begåfwo sig till gudstjensten. Nu hördes plöfsligt kyrkklockornas fallande ljud, fulltoniga och klara; det war som om de ropat: „Kommen, kommen, ty allting är redo!“ Och nu

greps Paulina äfwen af innerlig längtan att följa deras maning. Hon trädde ut ur sitt rum; hennes broder war också redan färdig, och snart befann hon sig wid hans arm på wäg till den åkerteg, som här ewighetens förddar.

På den såkallade kyrkbacken war emellertid en större mängd folk församlad. Titet affides från de öfriga stodo några äldre män, tydligen kommunens förnämste, jemte sina unge förhoppningsfulle söner, alla inbegripna uti att afhandla ett intressant ämne, att döma af den iswer hwarmed samtalet fördes.

„Ja, I mån nu säga hwad I wiljen“, yttrade en af dem, en undersätfig man med små hwasfa ögon och ett uttryck af fallshet i sitt rödpusfiga ansigte, „I mån nu säga hwad I wiljen om pastorn, så nog har han alltid åtminstone frut i sig, det är då wißt och säkert. Hwäwen I hört, godt folk, hwad för en uppståndelse han stälde till på gästgifwargården i förgår om qwällen? Om ni inte hört det, så skall jag tala om det för er, för fast jag, det skall Gud weta, inte ofta sätter min fot inom de der dörrarne, så råkade det att jag just då war der. Något skall wäl en ha för allt hwad en läpar och trälar här i werlden, och en liten fristund måste en wäl få ta sig någon gång på qwällqwisten, så der i mellanåt förstås.“

Han höll upp en stund och såg utmanande omkring sig. Hans åhörare nickade småleende, wäl wetande att Andersson från Granbacka, så kallades talaren, war en nära nog daglig kund å gästgifweriet. Andersson fortfor:

„Wi woro ett gladt lag, jag och några till af samma skrä, som i likhet med mig hade tagit sig en rast i qwällsgränningen. Wi sutto just och språkade om senaste kommunalstämma och det befängda förslaget om en ny skola för den ungdom, som börjar blifwa gammal nog att läsa fram sig. I kännen nog alla den der

saken, äfwen som huru bönderna kraftigt satte sig emot detta nyhetsmakeri. Nå ja, som sagdt, wi språkade om saken och försummade ej heller att under tiden anlita gästgifwarens präktiga wara. Wäst som wi så sutto och det hade börjat gå lifligt till, steg war nye befallningsman in. Han måtte, oss emellan sagdt, wara ett här af hin onde. Han I hört talas om det beslag han helt nyligen gjorde på Anna Kaisa Matsdotters bränwinslager? Jag tänker hon, den stackaren, nu önskar honom alla de sju yttersta plågorna. Men hwar war jag nu? Jo, det war sant, befallningsman kom in och nästan strax efter honom pastor Stjernefelt; så är det ju han heter, tror jag. Den förra började nu läsa lagen för gästgifwaren, så det sjöng i knutarne, samt hugnade honom med löftet om stämning, dereft han ännu utminuterade bränwin till sockenbor. Pastorn deremot satte sig ned ibland oss, och så snart befallningsmannen tyfnat, tog han till ordet samt började prata en hel hop misch-masch om den nuförtiden så mycket ombenade nykterhetsfaken. Kronan på hans tal blef, att han inbjöd alla som hade lust dertill att ingå med honom i en nykterhetsliga, ha ha ha! Han tror sig wara ett strå hwasfare för det. Men jag gaf honom swar på tal, jag, ska ni weta.“

Här afbröts Anderssons ordflöde med ens utaf en af de närstående uttaladt:

„Men, för tusan, kan ni då inte tiga! Ser ni då inte att Lindsjö baron och unga fröken äro bredwid oss i rippet?“

Den af folket kallade Lindsjö baron närmade sig nu i slemnad af en högwärgt medelålders man med ett i allo ädelt yttre, hvars hela uppförande owilforligen träfde aktning. Den församlade menigheten helsade honom wördnadsfullt, hwilket han beswarade med en stolt böjning på hufwudet. Wid hans sida gick hans sjutton-

äriga älsfliga dotter, den sföna mörfögda Frene. Hennes fader, baron Lindenhjelm, som wi hadanefter wilja falla honom, war känd som en wisserligen rättwis, men omutligt sträng herre. Många woro de berättelser, som bland traktens allmoge woro i omlopp om husliga dramer, som utspelats på Rindsjö, i hwilka fröken Frene skulle hafwa uppträdt som försonande engel. Menighetens blickar wändes dock snart ifrån baronen och hans dotter till pastorn och hans syster, hwilka nu äfwen nalkades. Wänligt helsande åt båda sidor, gif den unge herden fram ibland sin hjord, som snart nog följde honom in i kyrkan. Paulina tog plats i prestgårdsbänken; hennes broder hade, efter att först hafwa anwisat henne plats, för några minuter dragit sig tillbaka i sakristian.

Omfrider ljödo tonerna af en herrlig koral genom tempelhwalfwen, frambragta från den mäktigt brusande orgeln, denna konung bland musikaliska instrument, hwilken någon så skönt kallat „en från himmelen nedsänkt serafharpa“.

Texten för dagen handlade om farisen och publikanen, hwilka gingo upp i templet för att bedja. Med kraft och lif behandlade Rudolf detta bibelställe. Han toskade först i raska drag skilnaden emellan dessa två ämne. Lik en wäldig hammare började han nu klappa på de obotsfärdiga syndarnes hjertan, af hwilka han wisste sig wara omgifwen. Bud för bud genomgick han Guds heliga lag samt wisade dem huru de brutit tusenfaldt emot hwart och ett af dem. Han bemantlade intet, lemnade ej heller åt egenrättfärdigheten något stöd att bygga på. Man skulle kunnat tro att profeten Jona uppstigit ur sin graf för att förkunna någon swår hemförelse. Lik en domsbasun ljöd hans wäldiga predikan för åhörarnes slumrande samweten. Men derefter wisade han huru lagens åstwiigg släcks i blodet på Gol-

gatha samt huru ett: „Gud, misškunda dig öfwer mig, syndare;“ då detta rop framtränger ur en förkrossad syndares hjerta, behagar Herren wida mera än englarnes Halleluja. Och hade han hittills warit en straffande Jona, så blef han nu en Johannes, som förkunnade att det för arma syndare finnes en Förswarare hos Fadren, och en Förswarare som sjelf gått i döden för oss på den tid, wi ännu icke kände honom, och som led rättfärdig för orättfärdiga.

Alla woro träffade i sitt innersta och Paulina icke minst. Hon hade större delen af sitt lif warit skild ifrån sin broder, enär de allt sedan deras föräldrars tidigt inträffade bortgång blifwit uppfostrade hos släktingar på skilda håll, hwartöre hon blott obetydligt kände honom och hans begäring. Hon blef derföre så mycket mera gripen, då hon nu för första gången hörde honom predika. Men en smärtsam oro wafnade i hennes själ, då hon upptäckte hur medtagen han såg ut, då predikan war avslutad.

Sedan de sedwanliga kyrkobönerna woro upplästa, skred han till fungörelser af kyrklig art, och nu inbjöd han med några warma ord hwar och en, som wille lemna det gamla lifwet i swalg och dryckenskap samt begynna ett nytt med en fast, allwarlig wilja till bättring, att med honom ingå en förening, på det de sålunda genom ömsesidig enighet måtte kunna hjälpa och stödja hwarandra, och bad han dem i sådant afseende infinna sig på prestgården samma dag kl. sju på e. m. Han hade nämligen funnit sin församling wara försjunknen i sedslöshet och grofwa laster, men ansåg med rätta, att allt arbete i andra afseenden wore fruktlöst, så länge bränwinstströmmen ohejdad framflöt. Han hade blott för kort tid sedan emottagit denna i allo wanwärdade församling, men en enda blick sade honom hwar han borde börja. Wäl beredde han sig på många swårigheter och

mycken kamp, men han ryggade ej tillbaka för det. Hans walspråk war: „Med Gud, med Gud.“

Efter att i gripande ord hafwa yttrat sig i detta ämne, anmälde han att den wäntade folkskolelärarinnan war anländ samt att föräldrar och målsmän följande dag skulle till folkskolan föra de barn hwilka ännu ej fyllt tretton år, äfwen som att den ungdom, som snart ärnade bereda sig till sin första nattwardsgång, finge anmäla sig på prestgården samma söndag kl. fyra e. m. Han skulle sedan arrangera en skolgång för dem kostnadsfritt. Detta war en älsklingsplan, på hvars utförande han sedan sin ditkomst på andra wägar arbetat, men wi känna redan böndernas krasa motwilja, som hittills trotsat hans bemödanden. Men inseende att det till en stor del åtminstone war fruktan för pekuniära utgifter, som motiverade deras motstånd, slog han in på en annan wäg och hoppades nu bättre nå sitt mål.

Gudstjensten war slutad. Den unge prestmannen trädde ut ur templet. Rickande åt båda sidor till ett wänligt affsed, gick han framåt, sökande med blicken Paulina, som han dock snart fann litet affides från de andra, inwäntande honom. Men innan han nådde fram till henne, blef hans wäg för ögonblicket affuren af baron Lindenhielm, som framträdde med utsträckt hand samt bad att jemte dotter blifwa presenterade för hans unga syster, och då detta war gjordt, inbjöd han systeren att medfölja till Lindsjö samt äta middag der, något som dock Rudolf till Paulinas tillfredsställelse förbindligt afflog, emedan hela hans söndag war strängt upptagen, men påföljande dag lofwade han besöka dem. Efter denna öfwerenskommelse skildes man åt.

Under den korta wäg de hade att tillryggalägga till prestgården fann Paulina först rätt, hur medtagen hennes broder blifwit. Hon war twungen att ordent-

ligt stödjä honom, och hennes redan förut wäckta oro blef ännu större.

„Rudolf“, sade hon nu också, „jag minnes att jag hört, det din hellsa aldrig varit rätt god, men huru swag den werkligen är, har jag ej haft något begrepp om. Detta ansträngande fall är bestämdt icke lämpligt för dig; du hade bort wälja något annat, mera afpassadt efter din klensamma fysik. Kanste det icke heller nu är för sent.“

Ett ögonblick flammade det till i hans öga, då han swarade:

„Då Herren Jesus utsände sina apostlar, utfäste Han intet wilkor om de krafter de egde för sitt kall. Förlänandet af dessa förbehöll Han sig, och Hans befallning lydde helt enkelt: „Går ut i hela werlden och görer allt folk till Mina lärjungar, döpande dem i Fadrens, Sonens och den helige Andes namn, och lärande dem hålla allt det Jag eder befalt hafwer.“ Och måhända just för farhågor, liknande dem du uttalat, tillade Mästaren de lugnande orden: „Och si, Jag är när eder alla dagar intill werldens ända.“ Fruktat för den skull ingenting, min syster“, fortsatte Rudolf med ett matt leende; „detta går snart öfwer. En half timmes hwila skall återställa mig fullkomligt.“

Paulinas enda swar war en suck. Gärpå lyfte hon sin blick uppåt med en tyft bön för denne broder, för hwilken hon fruktade, att hans mäktiga och rika ande blott allt för snart skulle spränga sitt bräckliga stoftomhölje. Med denna tyfta bön inweg hon sig äfwen till ett troget stöd för honom under hans mödosamma fall.

Rudolf hade haft rätt, såsom det tycktes, ty då de en timme sednare möttes, war han sig åter fullkomligt lif, och hans blick strålade åter af samma lugna kraft som wanligt. Detta öfweraskade Paulina samt lugnade henne så småningom. Med samma lif och energi, som

han alltid utweklade, emottog han fl. fyra de unga som, tio till antalet, infunno sig hos honom. Med hänförelse och innerlighet talade han nu åter till dem ewighetens sanningar. Såsom utgångspunkt för de förmaningar, han hos sina unga åhörare wille inskräpa, hade han utwalt följande, ur den konungslige sångarens 25:te psalm hemtade ord: „Herre, tänk icke på min ungdoms synder och mina öfwerträdelser, utan tänk uppå mig efter Din barmhertighet, för Din godhets skull, Herre!“ Härpå genomgick han de löften, som i dopets saliga stund i deras namn blifwit gifna åt Herren, äfwen som huru de under årens lopp ständigt genom förwillelser och felsteg brutit sitt döpslöfwe. Men han tillade också att Herren under allt detta förblifwit densamma enligt Sitt löfte, ewig i nåd och trohet, samt att Han under alla dessa år haft Sin famn utsträckt emot dem, ja, att Han gått efter dem och i kärlek kallat dem tillbaka. Han tillade slutligen att han sjelf war ett Herrans sändebud, som i dag stod der och i Mästarens namn tillropade dem: „Wänder om, I affällige barn, till Herren eder Gud!“ Derefter lade han dem på hjertat att den skola de nu tillsammans ärnade begynna just hade till egentligt ändamål att föra dem närmare Gud samt att gifwa dem en klar kunskap om de nådeanstalter Han i Sitt rike instiftat, äfwen som att göra dem skickliga att wara undersåtar i detta rike. Wid sidan af detta hufwudändamåls befrämjande skulle också någon liten tid egnas åt inhemtandet af det som i deras lekamliga kallelse war dem nyttigt. Med en allwarlig bön afslutades detta skolans första möte. Sedan war han beredd att emottaga dem, som möjligen wille hörsamma hans kallelse att afgifwa nykterhetslöfte. Han hade likwäl ej närt några synnerliga förhoppningar i detta afseende. Klokan war redan också en qwart på åtta, och ännu hade ingen hört af. Rudolf stod wid det

öppna fönstret i sitt arbetsrum och blickade med en tår i ögat uppåt och sade med en stilla suck:

„Herre sje icke min wilja, utan Din!“ Sedan sänkte han blicken och lät den drömmande glida öfwer trädgårdens åldriga hängbjörkar och aspar, som just nu suslade så hemlighetsfullt, då qwällens wind drog genom deras löfthygda kronor. Plötsligen öppnades den lilla bakporten till trädgården, och trenne unga män trädde genom densamma. De sågo spejande omkring sig innan de stego på. I hela deras wäsende förmärktes någon skygghet under det de långsamt närmade sig huset. Snart fingo de dock sigte på pastorn och helsade aktningsfullt, men förblefwo sedan stående, till dess han winkade dem att stiga in. Nu inträdde de äfwen i Rudolfs rum, hwars dörr städse wänligt stod öppen för en och hwar. Föreläget helsande, stadnade de wid densamma. Slutligen yttrade en af dem, tydligen den modigaste:

„Ja, ärendet skulle annars wara om pastorn wille wara så god inskristwa oss i den der föreningen, som pastorn i förmiddags talte om så innerligt wackert. För si, mina kamrater och jag ha nu kommit öfwerens om att pastorn ändå sa sant i alltsammans och att brännwinet ändå är ett otyg, som inte för någon wälsignelse med sig.“

Glad utropade Rudolf:

„Är det ert allwarliga uppåt, så träden fram och afgifwen löftet högtidligt och inför Guds ansigte, och låtom oss sedan anropa Gonom om att kraft af höjden warder eder förlånad att hålla det fast och oswikligt!“

Sedan detta war gjordt, ingick han på ett samtal med dem om deras enskilda förhållanden och fick nu weta att en af dem ärnade sig till sjös; han hade nyligen tagit hyra på ett amerikanskt barkskepp och skulle följande dag lemna fädernebygden. Det war han som wid inträdet hade fört ordet. Och det glädde Rudolf att

han med ett sådant löfte som det myss gifna beredt sig för kommande öden. Den andre af de unge männen stod i begrepp att ingå äktenskap, och den tredje war sedan några år tillbaka familjefader; hans ännu så korta lefnads saga innehöll redan historien om ett sköfadt hem och en krossad familjelycka. Andteligen skildes man åt. Den blifwande sjömannen medtog på resan en warm wälsignelse från den unge prestmannen jemte en bibel till ett afskedsminne. I denna hade Rudolf inskrifwit årtal och datum äfwen som följande ord ur den Heliga skrift: „War trofast intill döden, så skall Jag gifwa dig lifwets krona.“ Samt derunder: „Ingen krönes utan att han redeligen kämpar.“

Medan Rudolf utförde ofwanbestrifna förrättningar hade Paulina begifwit sig till sitt nya hem, skolhuset, der den unga af Rudolf förskaffade tjenarinnan sedan i går wäntade på sin matmoder. Så snart Rudolf besann sig ensam, fick han en biljett från systern, i hvilken hon inbjöd honom att tillbringa aftonen hos henne. I akt och mening att hörsamma inbjudningen begaf han sig också genast på wäg. Paulina mötte honom med ett gladt leende på förstugubron samt införde honom på verandan, der det inbjudande thebordet stod dukadt. Wi hafwa redan nämnt att skolhuset war beläget på sluttningen af en höjd. Utsigten från den öppna verandan war derföre ganska widsträckt utöfwer prestgården och kyrkobyn samt rundtomkring denna en ännu sommarlik grönska. Allt detta öfwer göts af fullmånens dallrande skimmer. I den dunkla barrstogen, som betäckte den ena sluttningen af höjden och som gränsade till en del af trädgården, satt en talltrast och sjöng om den wemodsfulla längtan, som genomgår hela naturen. Sedan de båda systerne egnat en stund till njutningen här af samt stumma betraktelser, slog de sig begge ned wid thebordet, och Paulina yttrade:

„Wet du, Rudolf, jag har ofta tänkt att wi ändå aldrig egentligen borde känna oss ensamma och olyckliga eller twifla på Guds godhet och kärlek till oss, ty wi behöfwa ju ej gå långt för att söka bewis härpå; öfwer allt i naturen omgifwa de oss.“

Med knappt märkbart leende swarade Rudolf:

„Sawäl, Paulina, så kunde det tyckas. Men menniskohjertat är ett förunderligt ting. Wi hafwa ju ett mycket större bewis, ja, det allra största, som Gud någonsin kunnat lemna oss, i Sonens menniskoblifwande och i hela försoningsverket föröfrigt, hwilket i Skriften kallas en hemlighet, hwilken och englarne lyster se. Och likwäl är icke ens detta nog för att verka hos oss en verklig waraktig förtröstan och en sådan tillit till Guds kärlek, att wi ej under motgångens stormar då och då skulle swigta, ja, dess wärre, ofta nog beghynna twifla på Gud.“

Om en stund satte sig Paulina framför kammarorgeln i skolan samt beghynte en sång, i hwilken äfwen Rudolf snart instämde. För dem af våra läsare, som icke känna den, wilja wi här införa densamma.

Lef för Jesus!

Lef för Jesus!

Allting annat är ej wärtdt att kallas lif.

Ät den Wännen framför andra

Hjertats första kärlek gif!

Lef för Jesus!

Werldens äflan, rykte, rikedom och glans

Gifwa aldrig åt din ande

Blott en timmes frid som Hans.

Lev för Jesus!
 Samla själar kring Hans dyra korsbanér!
 Skynda innan natten kommer,
 Då du ej kan verka mer!

Tusen, tusen arma själar
 Sucka efter lif och frid.
 Säg dem några ord om Jesus,
 Medan du ännu har tid!

Säg dem blott, hwad sjelf du funnit,
 Wittna om, hwad sjelf du sett,
 Om en kärlek utan life,
 Om den nåd Han dig betett!

Lev för Jesus!
 Gif åt honom lifwets sköna wårdag, men
 Gif ock mannaålderns styrka!
 Gif den sena hösten än!

Gif dig helt,
 Ty det begär Han! Sjelf Han gaf sig helt åt dig,
 När Han fattig och föraktad
 Gick här nere korsets stig.

Gif dig helt
 Och wet, att ingen än förlorat deruppå!
 Lev för Jesus,
 Tills du salig in uti Hans ro får gå!

Efter en gemensam aftonbön skildes systonen åt.
 Rudolf begaf sig till sin bostad. På wägen dit nåddes
 hans öra ännu af melodiska orgeltoner, som den swala

nattwinden tillförde honom, och då han stadnade ett
 ögonblick för att lyssna, hörde han att hans syster ännu
 sjöng, och han förnam orden:

Du är all min glädjekälla,
 Mer än lif för mig.
 Hwad i himlen, hwad på jorden
 Har jag utom Dig?
 Jesu, Jesu, låt mig bönhörd bli!
 Då åt andra nåd Du stänker,
 Gå ej mig förbi!

Han fortsatte sin wäg, i det han wid sig sjelf
 satta sade:

„Ja, Herre, när jag dig hafwer, frågar jag efter
 himmel och jord intet. Om mig än kropp och själ för-
 smäktade, så är Du dock, Gud, mitt hjertas tröst och
 min del.“

Paulinas andra dag i K. hade uppgått herrlig och
 klar. Klockan war wid pass sju å sju på morgonen, då
 Paulina med böcker under armen trädde ut på förstugu-
 bron samt tog wägen åt barrstogen till. Hennes affigt
 war att i bibelordet och i naturen söka kraft för de nya
 pligter, som den dagen wäntade henne. Här i det herr-
 liga templet, som Gud sjelf byggt, tyckte hon att Han
 war henne lifsom känbart närmare än i den qwaswa
 kammaren. Hon tog plats i en skogsbacke på en moss-
 belupen sten inunder några susande granar. En annan
 sten tjenade såsom bord. Här war en ljuflig plats, full
 af poesi och behag; en tasla, hwars skönhet ej lätteligen
 låter beskrifwa sig, utbredde sig för hennes blickar. Wi
 ärna ej heller ingå på en detaljerad teckning af den-
 samma, utan nämna endast att den mäktigt inverkade
 på war unga wäninnas för allt skönt öppna sinne. Med-

ifrån dalen ljöd klangen af boskapens flockor genom den lätta morgonluften, och der uppe i det bländande blå flög just nu en sjungande lärka och sammanfattade stundens stämning i en enda lång jublande drill. Det var som om den lilla sängerstämman, i det den sålunda på lätta vingar swäfwade uppåt, welat instämma i serafernas „Halleluja“. Det förekom Paulina som om hennes hjerta höjt sig i samma mån. „Lofwa Herran, min själ och allt det uti mig är!“ jublade det inom henne. Hon fattade sin bibel och läste konung Dawids herrliga 103 psalm. Derefter sjöng hon med klar och fyllig röst psalmen: „Lofwad ware Herren, våra fädrens Gud!“ Efter en kort men innerlig bön beredde hon sig att begynna sitt arbete, hwilket för tillfället bestod uti att uttänka och fastställa några wisja gifna lagar, efter hwilka hon sedan kunde handleda sin skola. Detta war ett godt stycke arbete, och klockan war redan nära åtta, då hon kunde anse det färdigt. Hon lade tillsammans böcker och skrifmaterial, och sedan hon plockat en mängd af de älsfliga skogsblommorna samt ordnat dem till twänne buketter, begaf hon sig hem. Här fann hon sin broder, som inwäntade hennes hemkomst.

„Jag kom så tidigt“, yttrade han, „emedan jag innan barnens ankomst wille höra dina planer för skolans ledning samt göra dig förtrogen med allt härtill hörande, som du ännu icke känner.“

Klockan nio wäntades barnen, men det dröjde dock till tio innan förhandlingen kunde begynna. Då barnen, tjugo till antalet, woro församlade, affjöngs koralen: „Besfall i Herrans händer din möda och din wäg“, hwar efter Rudolf talade till barnen några ord öfwer skolans betydelse och ändamål. Han sade dem bland annat att deras lärarinna icke skulle komma att lemna någon möda ospard att i främsta rummet bibringa dem den yppersta af alla dygder, kärleken till Gud, ifrån hwilken, då den

är lefwande, hwarje annan dygd, såsom kärlek till fosterlandet, lydriad för föräldrar m. m., nog af sig sjelf skall uppblomstra. Ty kärleken till Gud är källan, hwarur all annan kärlek, såwida den är sann, nödwändigt måste utflöda. Derefter framträdde Paulina och tilltalade barnen enkelt och varmt, helsande dem wälkomna till skolan. Hon lofwade att efter bästa förmåga blifwa icke blott en lärarinna för dem, utan äfwen en stödjande äldre syster, till hwilken de städse kunde med förtroende wända sig. Sedan utdelade hon de föreskrifter, de hade att rätta sig efter, samt tillade det hon komme att fordra sträng punktlighet i deras efterföljd. Sedan barnens färdighet i innanläsning blifwit behörigen pröfwad, widtog slutbönen.

När allt war gjordt och Paulina befann sig ensam med sin broder, gick hon fram till det öppna fönstret samt blickade tanfult ut i rymden. Omföder höjde en suck hennes bröst. Då kände hon plötsligt att en hand lades på hennes skuldra. Hon såg upp och mötte Rudolfs blick.

„Huru kännes det nu, min syster?“ yttrade han. „Jag läser en wisj nedslagenhet i din blick. Är det några farhågor för framtiden som ansätta dig?“

„Ja, Rudolf“, swarade den tilltalade wemodigt; „min tro är ej lika stark som din. Rudolf, du måste ha öfwerseende med mig. Min längtan att tjena Herren är nog alltjemt densamma. Men då jag nu såg framför mig dessa barn, om hwilka jag wet att många af dem uppwurit i hem, som äro hemfallna åt sedeslöshet och laster, kom en fruktan öfwer mig. Jag betraktade dem uppmärksamt och fann i mångt anlete ett utprägladt trots, som förkräkte mig. Då började jag eftersinna om jag ändå icke tagit för mig ett arbete, som jag ej är mäktig att utföra. Och just nu då jag

stod här kom det för mig, att Herren måhända icke ens kallat mig, utan att jag endast följt ett blindt hugskott, som jag oriktigt nämnt en kallelse från Gud."

Rudolfs blick mörknade.

"Tag dig tillvara, Paulina", sade han nästan strängt; "detta är en af själasjändens glöddande skott. Låter du twiflet på att Gud kallat dig hit få rum i din själ, så blir det snart slut med din förmåga att arbeta här. Om barnen uppvurit i goda hem och wore wälartade, så skulle ju intet nämnwärdt arbete förefinnas." Der-
 efter tillade han mildare: "Lägg din oro, min syster, på Hans hjerta, som lofwat att bära icke allenast våra synder, utan äfwen våra forger, och tänk på det ordet: "Såsom dina dagar äro, så skall ock din styrka wara."

Här afbröts samtalet deraf att en betjent, klädd i det wälkända Lindenhjelmsta livræet inträdde samt lemnade ett kort åt Rudolf. Han läste hastigt hwad der war skrifwet samt räckte det till systren. Det war en förnyad bjudning till middag från baronen. Budet upplyste nu äfwen att excellensens wagn wäntade dem på gårdsplanen. Inom mindre än en qwarttimme befunno de sig också på wäg till Lindsjö.

Utrymmet i dessa blad tillåter ej att dag för dag beskriwa de begge systerens lif i X. Någon egentligen biografisk skildring är icke heller wår berättelses uppgift, hwarföre wi också endast i förbigående nämna den omständigheten att wid detta besök lades grunden till en wänskap, som till gemensamt arbete och möda förenade Grene Lindenhjelm med Rudolf och hans syster. Wi wilja nu fortgå i wår berättelse.

En dag i Oktober finna wi våra twänne wäninor sittande wid hwarandras sida i en liten ponnywagn samt på wäg till en något afsläget belägen by. Ghuru man, såsom nämndt blifwit, redan fann sig inne i Ok-

tober, war likwäl sommaren ännu icke alldeles förbi. Skogen skiftade wisslerligen i rödt, gult och brunt, men i trädgårdstjapporna prunkade ännu åtskilliga af sommarens barn; luften war angenäm, och öfwer skogar, fält och landtgårdar göt solen en flod af guld. Omfider hade de hunnit fram till målet för sin färd. Byn såg ej mycket inbjudande ut. Boningshusen bestodo af till hälften förfallna kojor, i hwilkas omgifning ej fanns något som erbjöd en wälbehaglig hwiloplats för ögat; smutsiga, i trasor klädda barn sprungo utanför dem; skrik och fula ord flödade från de smås läppar.

"Dörs du werkligen gå in här?" frågade Grene, seende sig skyggt omkring.

"Frakta ingenting, min wän", swarade Paulina leende; "det är ingen fara. Men se der i den öppna dörren står Karin, min omtalade skolflicka. Låt se hur hon tager emot oss."

Grene tillfödde körsvennen att hålla här, och de båda fruntimren stego af. Knappt hade Karin warseblifwit damerna i wagnen, förrän hon ropade inåt stugan:

"Mor, mor, lärarinman och Lindsjö-fröken äro här; de stanna just nu der ute." Derpå ilade hon till grinden, som hon skyndsamt öppnade, samt bjöd nu nickande och rodnande "fröknarna att stiga in".

"God dag, Karin", yttrade Paulina wänligt; "jag hör till min tillfredsställelse att din moder är hemma."

"Mor är alltid hemma nu för tiden, ty bror Anton, som fröken mins, är selsatt sedan det der fallet för ett år sedan. Han har swårt att wara ensam, och emedan far för det mesta är ute på snickararbete och jag går i skolan, så tar mor numera allt arbete hem och stadnar så hos Anton."

"Och din mor tager emot fintwätt, inte sant?"
 "Alldeles rätt, fröken; det är just hennes arbete."

Stugans yttre hade frapperat de ankommande genom sitt wärdade skick. De trädde in och funno att mor icke gaf efter i snugghet. Karins moder emottog dem med wänlig fryntlighet. Hon war en af det slags qwinnor, om hwilka man skulle wilja säga att de varit ämnade för helt andra förhållanden än dem i hwilka de befinna sig. I hennes utseende och skick röjdes en allwarlig wärdighet, som man nästan kunnat falla själsfinhet. Gade hon i lidandets skola wunnit denna själsadel, eller dröjde den qwar såsom ett arf ifrån flydda bättre dagar, eller måhända war den en frukt af begge dessa omständigheter? Sedan helsningar wexlats och fruntimren satt sig, yttrade wärdinnan, wänd till Paulina:

„Af min dotter har jag hört att ni, fröken Stjernefelt, är en Jesu wän. Hon har wäl rätt eller huru?“

„Ja, min bästa fru Gran“, swarade den tilltalade med glädjestrålände blick, „genom Guds underbara nåd har jag blifwit förd ifrån mörker till ljus, från kamp och twifwel under lagen till evangeliis herrliga frihet, till frid med Gud genom försoningsblodet.“

„Nå wäl“, sade fru Gran, under det hennes ögon, som wanligen hade ett uttryck af mild melankoli, nu afwen skiwade, „det gläder mig innerligen.“ Derpå fortfor hon, wänd till Irene: „Får jag också till er ställa samma fråga? Eger också ni den frid, som werlden ej kan gifwa?“

En tår glänste i Irene's mörka öga då hon, räckande handen åt wärdinnan, med wcl stämman swarade:

„Jag önskar, fru Gran, att mitt swar kunde innehålla lika mycken wisshet som uppriktighet. Men ack! — med friden är det ofta rätt klenst beståldt. Långe har jag stridit och kämpat. Det är först genom pastor Stjernefelts predikningar som ljuset från rättfärdighetens sol begynt skingra mörkret i min själ. Likwäl finnes

ännu mycket som är dunkelt för mig. Men genom Guds nåd hoppas jag dock dag för dag komma från den ena klarheten till den andra.“

„Då är ni inne på den rätta wägen, min wän“, yttrade fru Gran wänligt till genswar. „Det beror icke på känslor och förnimmelser, utan hufwudwillkoret för wår salighets sak är, att wi warda funne i Herren. Och lofwad ware Gud att så är, ty den kånbara friden i wår själ är som hafwets yta, den ena minuten lugnt affspeglande himmelen, medan nästa minut hwilket windkast som helst kan uppröra den. Wi hafwa dock en stor tröst, som under alla wexlingar borde kunna uppehålla wårt mod, och denna tröst ligger i dessa ord: „Ingen af Zions innebyggare skall säga: jag är swag, ty folket derå inne skall hafwa syndernas förltelse.“ Stora herrliga förmånsrätt som tillhör Guds folk! Att få lefwa, lida, jela och några, och under allt detta äga en daglig syndaförlåtelse! Ännu andra glädjeämnen stå Herrans egna till buds här nere i främlingskapet. Den fröjd, som i dag kommit mig till del, innefattar ett af dessa: sammanträffandet med trosanförwandter.“

„Det är i sanning en salig sak“, sade Paulina, „att wi alla, som äro Guds folk, hög och låg, fattig och rik, ja, hwad än i yttre måtto må skilja oss åt, likwäl alla äro barn af samma Fader; alla hafwa wi här nere samma fördolda herrlighet och samma arfsrätt i hemmet der oswan.“

„Ja wäl, fröken“, genmålde fru Gran, „det är wäl ej under, om dessa herrliga förmåner, hwilka wi nu tillsammans berört, äro mäktiga nog att komma oss att höja lofsånger midt i all bedröfwelse och anfåttning här i främlingslandet.“

„Låtom oss göra så afwen nu“, sade Paulina. Man begynte genast. Karin ställde sig blygt bakom sin lärarinns stol och inslände i sången. Paulina be-